

Arrest

nr. 170 529 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. JORDENS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 25 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 14 februari 2011 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens op 5 juni 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 16 juli 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2010 werd ingediend door :

[H., A.]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14.02.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat : "het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Het advies van een arts-adviseur van 31 mei 2012 waarnaar wordt verwezen en dat verzoeker samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.11.2010.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 17/06/2010: Dr. [G.], huisarts, medicatieschema.

- 25/06/2010: Dr. [T.], huisarts, betrokkene "slaapt slecht, dromen, angstig".

- Daarna volgen verschillende kopies van medicatievoorschriften (antidepressiva, anxiolytica).

- 16/08/2010, 24/08/2010: uitgebreide verslagen van dr. [D.]: voorgeschiedenis van inferiorinfart, behandeld in Prishtinë (herkomstland), betrokkene onderging een overbrugging van de kransslagaders, opname van 14/08/2010 tot 16/08/2010 in St. Jan in Brugge wegens pijn in de borst, maar er werd geen nieuwe pathologie of verergering van de voorafbestaande toestand gevonden. Er werd besloten tot een "geruststellend beleid" (sic). Er werd gestart met Coruno als medicatie.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt dat deze 46-jarige man in Kosovo reeds behandeld werd wegens coronaire vernauwingen met een overbrugging (22/02/2010). Deze problematiek werd reeds voordien in zijn herkomstland vastgesteld en behandeld.

Nadien kreeg hij in Brugge nog bijkomende overbruggingen en stents (14/07/2010 en 29/07/2010).

Volgens het laatste verslag is zijn toestand nu volledig gestabiliseerd, zijn er geen angor tekens meer noch ritmestoornissen.

III. Actuele actieve behandeling(en)

Cardiale medicatie waaronder Coruno.

IV. Conclusie

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, aangezien uit

het medisch dossier blijkt dat zijn cardiale toestand volledig gestabiliseerd is. Er werd besloten tot een "geruststellend beleid" (sic).

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen "1, 2 en 3 en volgende" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt dat er geen sprake is van een adequate motivering.

Hij stelt onder meer als volgt:

"Daarenboven kan men vaststellen, bij het lezen van de medische attesten neergelegd door verzoeker, dat er wordt verwezen naar de ernst van de ziekte, het type medicatie die nodig is, evenals de therapeutisch opvolging en tenslotte het risico in geval van stopzetting van de behandeling.

Deze attesten waren zeer gedetailleerd.

Doch, het is interessant vast te stellen dat de beslissing van de Dienst niet antwoordt op de problemen van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo terwijl de laatste medische attesten gewag maken van de behandeling en de te volgen medicatie en bevestigen dat een terugkeer naar Servië niet aangewezen is en dat er ernstige twijfels bestaan omtrent een concrete toegankelijkheid van de zorgen.

Oor het nemen van zo'n beslissing, antwoord de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de argumenten ontwikkeld door de betrokkene.

Het gaat om een inadequate motivering."

2.2. Verweerder repliceert in dit verband als volgt in de nota met opmerkingen:

"In antwoord op de vermeende schending van artikel 1 tot 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers concrete kritiek feitelijke grondslag mist.

[...]

Het loutere feit dat de arts-adviseur een andere mening is toegedaan dan de behandelende arts vormt echter geen grond tot nietigverklaring. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dan zal dit immers altijd betekend dat de arts-adviseur een ander oordeel is toegedaan dan de behandelde arts. De wetgever heeft een advies door de arts-adviseur voorzien, hetgeen in casu is gebeurd. Met zijn vage beschouwingen toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing zou moeten worden nietig verklaard.

*Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing niet zou antwoorden op de 'problemen van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo (sic)'.
De verwerende partij laat gelden dat de arts-adviseur heeft geadviseerd dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten blijkt dat de ziekte van verzoeker inmiddels volledig gestabiliseerd is. De arts-adviseur besloot dan ook terecht dat er in casu geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat hier met zijn kritiek aan voorbij en betwist dit ook niet in zijn verzoekschrift. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de arts-adviseur ten onrechte geen onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Servië. Verzoekers kritiek is niet ernstig.*

[...]

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht en binnen de hem toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond dient te worden verklaard."

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.3.2. In casu wordt verzoekers verblijfsaanvraag om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

2.3.3. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing “niet antwoordt op de problemen van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo” en geeft aan dat geen afdoende motivering voorligt in het licht van de door hem voorgelegde medische stukken waarin melding wordt gemaakt van een vereiste medicamenteuze en therapeutische behandeling en opvolging.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat niet blijkt dat hier in de bestreden beslissing zelf diende te worden op ingegaan. Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband dat de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een arts-adviseur of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Verweerder kon in dit verband aldus in zijn beslissing verwijzen naar een medisch advies van een arts-adviseur. Dit medisch advies van 31 mei 2012 waarnaar wordt verwezen, werd verzoeker samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht en kan aldus worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

De vaststelling dringt zich op dat de arts-adviseur in zijn advies het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volledig verbindt aan de graad van ernst vereist in het kader van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt immers vast dat het voorgelegde medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, en dit gelet op het gegeven dat de cardiale toestand

volledig is gestabiliseerd en er werd besloten tot een “*geruststellend beleid*”, en bijgevolg evenmin een ziekte voorligt zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient evenwel te worden aangenomen dat het vaststellen van een ontbreken van een direct levensbedreigende aandoening niet volstaat om in casu de aanvrager uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypothesen, waarvan de laatste – met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Er kan niet worden aangenomen dat de hoge drempel voorzien in de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 van het EVRM – met name de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt.

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving, wat in casu blijkt uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder vermag niet aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie te geven op grond van hogere rechtsnormen (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De vaststelling dringt zich aldus op dat de in het medisch advies opgenomen motivering dat het voorliggende dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, geen afdoende motivering is om te besluiten dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit de redactie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat ook de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening, aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen.

De arts-adviseur antwoordt in zijn medisch advies geenszins op het gestelde in de voorgelegde medische stukken dat verzoeker, niettegenstaande de reeds ondergane operaties, nog dient te worden behandeld met cardiale medicatie waaronder Coruno. Hij maakt hier melding van, doch beperkt zich vervolgens tot de enkele vaststelling dat de cardiologische gezondheidsproblematiek die werd ingeroepen intussen is gestabiliseerd en er aldus geen sprake (meer) is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Er wordt geen enkele motivering voorzien betreffende de medicamenteuze behandeling die verzoeker volgens zijn behandelende artsen nog behoeft en of een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt indien deze behandeling niet mogelijk is in het land van herkomst dan wel of deze behandeling dan mogelijk is in het land van herkomst. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag eveneens medische stukken voorlegde waaruit blijkt dat verzoeker een behandeling behoeft voor een psychiatrische gezondheidsproblematiek. Ook op dit punt wordt op geen enkele wijze geantwoord in het medisch advies.

De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur bij het geven van zijn advies doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is

gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische stukken waarin melding wordt gemaakt van een noodzakelijke behandeling, niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Het medisch advies is aldus aangetast door een motiveringsgebrek. Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, is deze met dezelfde onregelmatigheid behept.

Verzoeker dient te worden gevolgd waar hij betoogt dat niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd in het licht van de door hem voorgelegde medische stukken waarin melding wordt gemaakt van een noodzakelijke behandeling. Het in de nota met opmerkingen naar voor gebrachte verweerder vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

2.3.4. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS